

— Δεκαπέντε ἐτῶν, ἀπεκρίθη ὁ Ὀσκάρ, βλέπων αὐτὴν μετ' ἐκπλήξεως.

— Καί εἶσαι καλὸς ὑπαντής;

— Ἀναλαμβάνω νὰ συγκριθῶ πρὸς τοὺς ἀρίστους ἐργαστασιάρχας.

— Ὀσκάρ Σειγβρίτ, ἀεφώνησεν ἡ Γρουμβρίγη, ἐκτείνουσα πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα· ὁ οἶκός μου εἶναι οἶκός σου τοῦ λοιποῦ. Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀνάδοχός σου, καὶ σ' ὑπόσχομαι ὅτι ἡ Ἄννη θὰ σέ δεχθῇ.

— Ἀλλὰ, κυρία... τοσαύτην ἐνόχλησιν, ... ὑπερβύλισεν ὁ νέος, στερούμενος συγχρόνως ὑπὸ χαρᾶς ὅτι προσεκαλεῖτο νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, ἣτις εἰς αὐτὸν ἐφαίνετο τότε προτιμωτέρα τοῦ παρθείου.

— Μὴ μὲ πονοκεφαλῆς μὲ τὰς ἐνοχλήσεις. Αὐτὴ εἶναι, σοὶ λέγω, ἡ κατοικία σου. Ὑπαγε, Δουϊβέκη, ἐτοιμάσε τὸν τὸν πράτινον θαλαμον. Καὶ οὐ καθήκει ἐξώ καὶ ἀκουε.

Νομίζεις ὅτι μοὶ ὀρεῖσαις εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν φιλοξενίαν μου; Ἐγὼ σοὶ μένω ἐκαντονταπλασίως χρεωστis, διότι τὴν δέχεσαι, καὶ ἔχεις, ἂν θέλῃ. πῶς δὲ αὐτὴν πλουσίως νὰ μ' ἀνταμψῇς. Εἴσαι ἀπὸ τὴν Γάνδην; καὶ ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὴν Γάνδην. Εἴσαι ὁ Ὀσκάρ Σειγβρίτ; εἴσαι ὁ υἱὸς τοῦ Ροδόλφου Σειγβρίτ. Ἐγνώριζα τὸν πατέρα σου· ἦτον εἰς τῶν πλουσιωτέρων καὶ εἰς τῶν ἐντιμωτέρων ἐμπόρων, εἰς τῶν ἐπισημοτέρων δημοτικῶν ἀρχόντων, ἀγαπώμενος καὶ τιμώμενος, καὶ ἐπὶ πολλὸν χρόνον νομιζόμενος ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων. Ἐγνώριζα καὶ τὸν οἶκόν του. Ἦτον μέγας καὶ εὐπρεπής,

ὑψηλὸς καὶ ὠραίος, φθορητὴ κατοικία ἀνέσεως. Ἀλλ' ὁ πατήρ σου ἀπηγγονίσθη ὡς ἄτιμος, καὶ ἡ οὐσία του διηρπάγη, καὶ ὁ οἶκός του κατεδαφίσθη ἐκ θεμελίων. Τὸν πατέρα σου εἰς τὴν ἀγχόνην ἐγὼ τὸν ἔφερα, τὸν οἶκον του ἐγὼ τὸν κατέστριψα. Ἐγὼ ἐρράδιούργησα νὰ συκοφαντηθῇ ὡς ὑπεξαιρέτας ἔγγραφα ἀπὸ τὰ ἀρχεῖα, ὡς προδόσας τὰ συμφέροντα τῆς πόλεως, ἣς ἐπροὔστατο. Τὰ φαινόμενα ἦσαν κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐγὼ, ἣτις ἐγνώριζον καὶ ἡδυνάμην ν' ἀποδείξω τὴν ἀθωότητά του, ἐπιώπησα. Τυφλὸν δικαστήριον τὸν κατεδίκασε, καὶ τυφλωτέρα τοῦ ἔχλου ὀργὴ κατεδάρισε τὸν οἶκόν του, ἐδήμεισε καὶ διήρπαξε τὴν περιουσίαν του.

Ὁ Ὀσκάρ εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἀνεπήδησε, καὶ προσήλωσε φρίκης βλέμμα εἰς τὴν γυναῖκα ταύτην, ἣτις τῷ ἐφαίνετο ὡς τι ὄν καταχθόνιον, ὡς τις χαίρεακος ἔμπουσα.

— Καὶ μοὶ τὸ λέγεις, ἀνέκραξεν εἰς ἐμὲ δὲν συστέλλεται, δὲν φοβίται νὰ εἰπῇς τὴν ἀποτρόπαιον ταύτην διήγησιν. Ἄφες με νὰ φύγω χωρὶς νὰ στρέψω καὶ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν, καὶ εὐχρὺνὰ λησμονήσω ὅ,τι μοὶ εἶπες.

Ἀλλ' ἡ γραία ἔθισεν ἐπὶ τοῦ βραχίονός του τοὺς ὀστεώδεις δοκτύλους της.

— Μὴ φεύγῃς. τῷ εἶπε, καὶ κατάστειλον τὴν κατάραν ἣτις κρέμαται εἰς τὰ χεῖρά σου. Ἀκουσόν με ὡς τέλους, καὶ τότε ρίψε τὴν εἰς τὴν πολιὰν κεφαλὴν μου, ἢ κρῖνε ἂν δὲν σ' ἐστείλῃεν ἡ πρόνοια διὰ νὰ μοὶ δώσης πρὶν ἀποθάνω τὴν συγχώρησιν ἣν ἐπικαλοῦμαι.

Ἡ πατρικὴ σου οἰκία κατεδαφίσθη λοιπόν. Ἀλλ' ὅταν διέπρεπε μία τῶν ὠραιωτέρων τῆς Γάνδης, καν-

Ὁ οἶκος τοῦ Σειγβρίτ ἐκ Γάνδης.